

עפ"ג 1773/03/14 - מחמד גית נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 1773-03-14

בפני כב' השופט אריה רומנוב

כב' השופט דוד מינץ

כב' השופטת אסתר נחליאלי-חיאט

בעניין: מחמד גית

המערער

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

ב"כ המערער: עו"ד ואסים דראושה

ב"כ המשיבה: עו"ד יפעת גפן

פסק דין

1. לפנינו ערעור על גזר דינו מיום 13.1.14 של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ש' לארי-בבלי) שניתן בת.פ 40867-04-13.
2. נגד המערער הוגש כתב אישום שבגדרו הואשם בעבירות הבאות: גניבת רכב; איומים; תקיפה בנסיבות מחמירות. יצוין, כי כתב האישום הוגש גם נגד נאשם נוסף (שיכונה להלן: "ג'עברי"), אשר הואשם גם בעבירות נוספות.
3. על פי עובדות כתב האישום, ביום 19.4.13 בשעה 04:00 או בסמוך לכך, בחניון המצוי מול גן

העצמאות בירושלים, פנו המערער וג'עברי אל המתלונן וביקשו ממנו לבצע שיחת טלפון ממכשיר הטלפון הנייד שלו. משהשיב המתלונן שאין לו מכשיר טלפון נייד, שאלו אותו לפשר מעשיו במקום. המתלונן השיב, כי הוא אוסף בקבוקים לצורך קבלת דמי פיקדון, והמערער אמר לו שאינו רוצה לראותו שם ושיעזוב את המקום. ג'עברי שיחק באותה עת בסכין שהיתה בידו, ולאחר שהמתלונן השיב לג'עברי כי איננו מפריע להם, החל המערער לקלל, הפילו ארצה והמתלונן נחבט במצחו. בעוד המתלונן שוכב על הארץ, היכה אותו המערער באגרופים ובבעיטות. המתלונן ניסה להתגונן ותכולת כיסו התפזרה, לרבות מפתחות רכבו ופנס כיס. ג'עברי הרחיק את המערער מהמתלונן, ונטל את המפתחות לכיסו. לאחר שהמערער וג'עברי התרחקו מהמקום, הבחין המתלונן כי המפתחות אינם ברשותו, ורץ אחרי השניים. הוא שאל אותם אם המפתחות ברשותם, והם השיבו בשלילה. ג'עברי אמר כי ברשותו הפנס, והוציאו מכיסו, אך לא השיבו למתלונן. המערער וג'עברי שאלו את המתלונן מהו סוג הרכב שלו, והוא השיב "רנו", ושב למקום התקיפה במטרה לחפש את המפתחות.

כתוצאה ממעשי התקיפה נגרמו למתלונן אדמומיות וחתך במצח וכן רגישות ברגל ומעל צד ימין של האגן.

מספר דקות לאחר מכן שבו המערער וג'עברי אל המתלונן ואמרו שסייעו לו לחפש את המפתחות. השניים הציעו לו שיחפש את המפתחות במסלול המוביל אל רכבו, בתואנה כי אולי המפתחות נפלו בסמוך אליו. לאחר שהמתלונן הוביל אל רכבו, שהיה בחניון, אמרו המערער וג'עברי למתלונן שיילך לחפש את המפתחות במקום אחר. המתלונן עזב את החניון. בשלב זה גנבו השניים את הרכב ע"י פתיחת הדלתות, הנעתו באמצעות המפתחות, ונסיעה מן החניון כאשר ג'עברי נוהג ברכב בהיותו שתוי והמערער יושב לצדו. כאשר הבחין המתלונן שהרכב אינו בחניון, הוא התקשר למשטרה והחל לרוץ לכיוון רחוב הלל. במקום נוצר פקק תנועה, והמתלונן הבחין ברכב של שוטרי מג"ב העומד בצד הכביש. המתלונן פנה אל השוטרים וביקש את עזרתם תוך שהוא מוסר להם שרכבו נגנב ומצביע על הרכב שהיה במצב עצירה, וזאת עקב משאית שחסמה את הכביש. השוטרים נסעו אל עבר הרכב, וירדו מרכבם. אחד השוטרים ניסה לפתוח את דלת הנהג אך זו היתה נעולה. הנהג - ג'עברי - התעלם מקריאותיו והמשיך לדרדר את הרכב. בשלב זה פתח השוטר השני את הדלת שליד הנהג והוציא את המערער ולאחריו את ג'עברי מן הרכב. לאחר מעצרום של השניים, איים ג'עברי על המתלונן בפגיעה שלא כדן בגופו במטרה להקניטו או להפחידו בכך שאמר לו שיגיד לשוטרים כי הם שכנים שאם לא כן הוא "יראה לו מה זה". בהמשך, בתחנת המשטרה, איימו המערער וג'עברי על אחד השוטרים בפגיעה שלא כדן בגופו, בכוונה להפחידו או להקניטו. המערער איים ואמר שהוא ממשפחת ג'עברי ושהוא ימצא אותו ויתנקם בו ובמשפחתו. ג'עברי הוסיף ואמר לשוטר "אתה לא מכיר אותי? הוא ממשפחת ג'עברי".

4. המערער וג'עברי כפרו בעובדות כתב האישום, ובית משפט קמא ניהל הליך הוכחות שבסופו הרשיע את השניים ביום 8.1.14 בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום.

5. לאחר שנשמעו טיעוני הצדדים לעונש, גזר בית משפט קמא על המערער, ביום 13.1.14, את העונשים הבאים: 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל (בניכוי ימי מעצרו); מאסר מותנה; פיצוי למתלונן בסך של 5,000 ₪; וקנס בסך של 500 ₪ או 60 ימי מאסר תמורתו. יצוין, כי בשלב גזירת העונש עניינו של

ג'עברי הופרד מעניינו של המערער וזאת בשל הצורך להזמין תסקיר בעניינו של ג'עברי, מחמת גילו. ביום 18.5.14, היינו לאחר מועד הגשת הערעור שלפנינו, נגזר עונשו של געברי לעונש של 30 חודשי מאסר בפועל וכן לעונשים נוספים הדומים, בעיקרם, לעונשים שהוטלו על המערער.

6. במסגרת הערעור שהוגש טוען ב"כ המערער, כי טעה בית משפט משהחמיר עם המערער יתר על המידה בגוזרו את דינו. נטען, כי העונש הוא חמור הן בהתחשב בנסיבותיו של המערער, שגילו צעיר (יליד 1988) ולחובתו הרשעה קודמת אחת בלבד, והן בהשוואה לענישה המקובלת במקרים דומים. ב"כ המערער מונה שיקולים נוספים שיש בהם, לשיטתו, כדי להצדיק הקלה עם המערער: העובדה שמדובר במאסרו הראשון של המערער; העובדה שמדובר באירוע שלא היה מתוכנן, ושחלקו של המערער בגניבת הרכב היה קטן מזה של ג'עברי; והעובדה כי מעשה האלימות אינו מצוי ברף העליון של החומרה. עוד טוען ב"כ המערער, כי טעה בית משפט קמא משקבע מתחם נפרד לעבירה התקיפה ולעבירת גניבת הרכב. ב"כ המערער מוסיף וטוען, כי טעה בית משפט קמא כאשר הטיל על המערער בנוסף לעונש המאסר הממושך גם קנס ופיצוי למתלונן. לפי הטענה, בהתחשב במצבו הכלכלי של המערער, התוצאה היא שהוא ייאלץ לרצות תקופת מאסר נוספת של 60 ימים.

7. במהלך הדיון לפנינו היום, העלה ב"כ המערער טענה נוספת הנובעת מהעובדה כי מאז שהוגש הערעור הסתיים עניינו של השותף, ג'עברי. ב"כ המערער טען עוד כי לא הייתה כל הצדקה להטיל על המערער עונש חמור מזה שהוטל על ג'עברי, ולפיכך יש להקל בעונשו של המערער, ולו מהטעם של אחידות הענישה.

8. בתשובה לערעור טענה ב"כ המשיבה כי מעשיו של המערער חמורים מאוד ולפיכך, העונש שהושת עליו אינו חמור ואינו מצדיק התערבות בית משפט זה. בהתייחס לטענה החדשה שהועלתה בדיון היום בדבר אחידות הענישה, הפנתה ב"כ המאשימה לכך שבית משפט אשר גזר את עונשו של ג'עברי ערך הבחנה בין השניים ומצא כי יש להטיל על ג'עברי עונש קל יותר מזה שהוטל על המערער. מכאן, שלטענת המשיבה, לא הופר הכלל בדבר אחידות הענישה ואין לקבל גם את טענתו זו של המערער.

9. לאחר ששמענו את טענות הצדדים ושקלנו את דבריהם הגענו לכלל מסקנה כי אין לקבל את טענות המערער. אכן, המעשים בהם הורשע המערער חמורים הם. המערער וחברו תקפו אדם אשר עסק בשעות הבוקר המוקדמות באיסוף בקבוקים לצרכי פרנסתו. הם עשו זאת ללא כל התגרות מוקדמת או סיבה הנראית לעין. מדובר במעשה בריונות לשמו. בהמשך, כאשר הסתבר לשניים כי במהלך התקיפה נפלו מפתחות מכוניתו של המתלונן הם הובילו אותו בדרכי עורמה ותחבולה להראות להם היכן המכונית כדי לגנבה. בהמשך, לא היסס המערער לאיים על אחד השוטרים שתפסו אותו. אכן, למערער רק הרשעה קודמת אחת וזהו המאסר הראשון אותו הוא מרצה. ואולם, כאמור, נוכח חומרת המעשים, איננו סבורים כי העונש שהוטל עליו מצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור. לא למותר לציין, כי המערער לא קיבל אחריות למעשיו ובבית משפט קמא העלה גרסאות אשר בית משפט קמא קבע, כי הן רחוקות מאוד מלהיות מתקבלות על הדעת.

10. באשר לטענה בדבר הפרת עקרון אחדות הענישה, הרי שכפי שעולה מגזר הדין שניתן ביום 18.5.2012, לאחר מתן גזר הדין בעניינו של המערער שלפנינו, בית משפט קמא היה ער לכלל בדבר אחדות הענישה והוא אבחן בין עניינו של המערער לעניינו של ג'עברי. בית משפט ציין כי עניינו של המערער חמור מזה של ג'עברי וזאת, בין היתר, לנוכח העובדה שהמערער הוא זה שתקף באופן פיזי את המתלונן בשלב הראשון של האירוע וכי אחריותו של ג'עברי בנושא התקיפה היא מכוח דיני השותפות. כפי שצינו לעיל, הרי שמכתב האישום אשר בעובדותיו הורשע המערער עולה, כי בשלב כלשהו, במהלך תקיפת המערער את המתלונן, ג'עברי הרחיק את המערער ממנו.

11. ערעורו של המערער התייחס לא רק לרכיב המאסר בפועל, אלא גם לכך שבית משפט קמא הטיל על המערער לפצות את המתלונן בסכום של 5,000 ₪ וכן הטיל עליו קנס של 500 ₪ או 60 ימי מאסר תמורתו. דין הערעור על הפיצוי להידחות על הסף ולו מהטעם שהמתלונן לא צורף כמשיב לערעור. למעלה מן הדרוש נאמר כי לנוכח חומרת המעשים, הרי ששיעור הפיצוי שהוטל על המערער הינו צנוע בנסיבות העניין.

12. לנוכח כל האמור, החלטנו לדחות את הערעור. **בהתאם להסכמת הצדדים, המזכירות מתבקשת לשלוח אליהם עותק מפסק הדין.**

ניתנה היום, י"ד סיוון תשע"ד, 12 יוני 2014, בהעדר הצדדים.

אריה רומנוב, שופט דוד מינץ, שופט

**אסתר נחליאלי חיאט,
שופטת**